

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PAZINU
STALNA SLUŽBA U LABINU
Labin, G. Martinuzzi br. 2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
i
R J E Š E N J E

Općinski sud u Pazinu, Stalna služba u Labinu, po sutkinji Erići Golja, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Davora Glavičića, Markoci 16, Labin, OIB: 73575452719, zastupanog po punomoćniku Igoru Vretenaru, odvjetniku u Labinu, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., Radnička 50, Zagreb, OIB 02535697732, zastupane po punomoćnici Đini Lukac Novaković, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Leko i partneri, odvjetnicima u Zagrebu, radi ništetnosti, stjecanja bez osnove i isplate, nakon održane glavne rasprave, zaključene 16. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja uz punomoćnika, te zamjenika punomoćnika tuženika Ivana Vidaka, odvjetnika u Labinu, dana 15. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 isplatiti tužitelju DAVORU GLAVIČIĆU, Markoci 16, Labin, OIB: 73575452719 novčani iznos u visini od 3.302,12 EUR (tri tisuće tristo dva eura i dvanaest centi), uvećan za zakonske zatezne koje se od dospijeća:

- na iznos od 6,89 EUR od dana 1. 3. 2009.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 23,67 EUR od dana 1. 4. 2009.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 24,04 EUR od dana 1. 5. 2009.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 21,05 EUR od dana 1. 6. 2009.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 18,5 EUR od dana 1. 7. 2009.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 19,07 EUR od dana 1. 8. 2009.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 20,54 EUR od dana 1. 9. 2009.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 20,38 EUR od dana 1. 1. 2009.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 18,97 EUR od dana 1. 11. 2009.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 21,6 EUR od dana 1. 12. 2009.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 23,51 EUR od dana 1. 1. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 26,59 EUR od dana 1. 2. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 25,79 EUR od dana 1. 3. 2010.godine do namirenja tužitelja,

- na iznos od 29,76 EUR od dana 1. 4. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 28,9 EUR od dana 1. 5. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 30,71 EUR od dana 1. 6. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 42,75 EUR od dana 1. 7. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 40,18 EUR od dana 1. 8. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 47,12 EUR od dana 1. 9. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 44,88 EUR od dana 1. 10. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 40,16 EUR od dana 1. 11. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 49,3 EUR od dana 1. 12. 2010.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 60,67 EUR od dana 1. 1. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 52,83 EUR od dana 1. 2. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 55,68 EUR od dana 1. 3. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 51,85 EUR od dana 1. 4. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 52,43 EUR od dana 1. 5. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 67,63 EUR od dana 1. 6. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 68,65 EUR od dana 1. 7. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 81,77 EUR od dana 1. 8. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 75,41 EUR od dana 1. 9. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 68,4 EUR od dana 1. 10. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 67,52 EUR od dana 1. 11. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 66,9 EUR od dana 1. 12. 2011.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 69,98 EUR od dana 1. 1. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 73,22 EUR od dana 1. 2. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 73,47 EUR od dana 29. 2. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 71,3 EUR od dana 1. 4. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 72,37 EUR od dana 1. 5. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 73,39 EUR od dana 1. 6. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 71,78 EUR od dana 1. 7. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 72,32 EUR od dana 1. 8. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 71,41 EUR od dana 1. 9. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 69,1 EUR od dana 1. 10. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 71,54 EUR od dana 1. 11. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 72,88 EUR od dana 1. 12. 2012.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 72,41 EUR od dana 1. 1. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 67,19 EUR od dana 1. 2. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 71,64 EUR od dana 1. 3. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 71,85 EUR od dana 1. 4. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 69,98 EUR od dana 1. 5. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 65 EUR od dana 1. 6. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 64,87 EUR od dana 1. 7. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 65,95 EUR od dana 1. 8. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 67,96 EUR od dana 1. 9. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 71,04 EUR od dana 1. 10. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 69,45 EUR od dana 1. 11. 2013.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 70,36 EUR od dana 1. 12. 2013.godine do namirenja tužitelja,

- na iznos od 71,41 EUR od dana 1. 1. 2014.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 72,39 EUR od dana 1. 2. 2014.godine do namirenja tužitelja,
- na iznos od 73,76 EUR od dana 1. 3. 2014.godine do namirenja tužitelja,

uvećavaju i do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je tužba povučena za iznos od 16,93 eura (šesnaest eura i devedeset tri centi), s pripadajućim zateznim kamatama.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužitelju DAVORU GLAVIČIĆU, Markoci 16, Labin, OIB: 73575452719 naknadi troškove postupka u iznosu od 2.110,63 eura (dvije tisuće sto deset eura i šezdeset tri centi), zajedno sa zateznom kamatom, koja na taj iznos teče od 15. listopada 2026. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja i isplate dana 26. ožujka 2018. U tužbi je naveo da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 9012272507 8. veljače 2007., solemniziran kod javnog bilježnika Rite Udovičić, posl.br. OU.82/2007

na iznos od 18.062,00 CHF i to tužitelj u svojstvu korisnika kredita i protivnika osiguranja. Odredbom čl. 10. Ugovora o kreditu, ugovorena je mjesna nadležnost suda prema sjedištu podružnice tuženika s kojom je sklopljen Ugovor, odnosno podružnice Laguna – poslovnice II s adresom u Labinu, Mate Blažine 3. Odredbom čl. 4. navedenog Ugovora o kreditu ugovoreno je da se na kredit u otplati Korisnik kredita obvezuje platiti Banci kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila i koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 5,10% godišnje, da se kamata obračunava u CHF (mjesečno, dekurzivnom proporcionalnom metodom), da je sadržana u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima. Odredbom čl. 6. 2. Ugovora o kreditu ugovoreno je da se kredit u iznosu od 18.062,00 CHF i kamata iz čl. 4. Ugovora otplaćuju u 84 jednakih mjesečnih anuiteta plativo u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora. Istom odredbom određeno je da u slučaju promjene kamatne stope iz točke 4. ovog Ugovora, Korisnik kredita pristaje da Banka poviši ili snizi iznos anuiteta te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete, da će o izmijenjenom iznosu anuiteta Banka pisano obavijestiti Korisnika kredita, da su stranke suglasne da je obavijest Banke dokaz o izmijenjenom iznosu anuiteta, te da se danom kad mu je obavijest dostavljena smatra dan kad je Banka putem pošte uputila Korisniku kredita obavijest o tome na adresu iz ovog Ugovora ili na adresu koju je Korisnik kredita pisano dostavio Banci, a da je obavijest sastavni dio ugovora. Člankom 11.8. uređeno je da potpisom ugovora ugovorne strane izjavljuju da su upoznate s Općim uvjetima poslovanja tuženika s građanima i pristaju na njihovu primjenu, te da su suglasne da se na sve što nije regulirano ugovorom primjenjuju Opći uvjeti poslovanja tuženika s građanima, ostali akti Banke kojima je regulirano kreditiranje građana, te da prihvaćaju sve njihove izmjene i dopune, o čemu će ih banka izvijestiti putem svojih distribucijskih kanala. Tužitelj se uvijek pridržavao svih odredbi Ugovora o kreditu, uredno ga je plaćao i u cijelosti otplatio. Banka je temeljem obavijesti od 27. srpnja 2007. obavijestila tužitelja da je temeljem odluke Uprave Banke povećala kamatnu stopu po predmetnom kreditu koja je u primjeni od 1. kolovoza 2007. i iznosi 6,10% godišnje, promjenjivo, te da novi mjesečni anuitet iznosi 264,25 CHF. Nadalje, Banka je temeljem obavijesti od dana 1. veljače 2008. ponovno na isti način obavijestila tužitelja da je temeljem odluke Uprave Banke povećana kamatna stopa po predmetnom kreditu, koja je u primjeni od 1. veljače 2008. i iznosi 7,45% godišnje, promjenjivo te da novi mjesečni anuitet iznosi 274,65 CHF. Tako je jednostranom i ničim obrazloženom obavijesti Banke kamatna stopa bila povišena, a Banka nije tužitelju dostavila nijednu odluku Uprave Banke na koju se Banka u obavijesti poziva pa da bi tužitelju na transparentan način bili poznati razlozi na temelju koji je donijeta odluka Banke. Predmetni ugovor sadrži nepoštene odredbe u smislu čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) i to odredbe koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu. Ugovoreno je da je kamatna stopa promjenjiva, sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila. Posebno se napominje da je predmetna odredba Ugovora, koja govori o promjenjivosti kamatne stope, odredba koja je u ugovoru unaprijed bila formulirana od strane tuženika, a tužitelj prilikom ugovaranja nije imao baš nikakvu mogućnost utjecaja na sadržaj takvih tipskih klauzula. Štoviše, ista ugovorna odredba sadržana je u svim ugovorima ove vrste i za ostale korisnike kredita, dakle, nitko od klijenata banke – fizičkih osoba nije imao mogućnosti ugovoriti bilo što drugo. Zakon o zaštiti potrošača koji je važio u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora (NN 96/03) određuje da se

ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Citirani zakon u čl. 87. određuje da je nepoštena ugovorna odredba nišetna, s time da nišetnost pojedine odredbe ne povlači i nišetnost samog ugovora, ako on može opstati bez ugovorne odredbe. Člankom 272. ZOO-a propisano je da je ugovor nišetan ako je činidba neodređena ili neodrediva, a činidba je odrediva samo ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. ZOO-om je izričito zabranjeno ugovoriti da jedna ugovorna strana sama određuje svoju činidbu ili pak obvezu druge ugovorne strane i kao sankcija je propisana nišetnost takve odredbe. Pored svega navedenog, presudom Visokog trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-7129/13 utvrđeno je da je 1. tuženica u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača jer je u potrošačkim ugovorima o kreditiranju koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je nišetna. Navedena presuda potvrđena je presudom Vrhovnog suda RH posl.br. Revt 249/14-2 od 9. travnja 2015. Tužitelj je iz razloga nedopuštenog povećanja ugovorne kamatne stope uplatio više kamata, odnosno tuženica je nepripadajuće stekla značajna novčana sredstva. Budući je banka stekla određena novčana sredstva temeljem ugovornih odredbi koje su nišetne, dužna je vratiti stečeno, sa zakonskom zateznom kamatom od dana pretplate do isplate tužitelju. Podneskom tužitelja od 13. siječnja 2020. tužitelj je preinačio tužbeni zahtjev i to zbog promijenjenih okolnosti tj. novih presuda u kolektivnom postupku, a do kojih je došlo nakon podnošenja tužbe. Naime, nakon podnošenja ove tužbe presudom VTSRH posl.br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. pravomoćno je utvrđeno kako je u potrošačkim kreditima, među koje spada i predmetni, nišetna ne samo odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi već i odredba o valutnoj klauzuli CHF. S obzirom na navedeno tužitelj preinačuje svoju tužbu i tužbeni zahtjev, u skladu sa odredbom čl. 190. st. Zakona o parničnom postupku, prije završetka prethodnog postupka, zbog razloga i na način kako slijedi. Osim promjenjive kamatne stope nišetna je i odredba o valutnoj klauzuli CHF. Navedena je odredba nepoštena temeljem odredbe čl. 96. ZZP (79/07) a što je čini nišetnom temeljem odredbe čl. 102. ZZP (79/07). U presudi VtSRH posl.br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. vezano uz valutnu klauzulu u CHF između ostalog navedeno je kako odredbe čl. 81 st. 1. ZZP/03 i članka 96. st. 1. ZZP/07 kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, hrvatski sudovi su dužni tumačiti sukladno cilju Direktive 93/13 koja na određeni način predstavlja pravni i moralni temelj društvenog ponašanja koje se prema citiranih odredbama zahtjeva od sudionika u obveznim odnosima. S obzirom na ponašanje i djelovanje banaka, između ostalih i ovdje tužene PBZ vezano uz valutnu klauzulu i informiranje klijenata u presudi VTSRH pod posl.br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018 zaključeno je da su banke sukladno načelu savjesnosti i poštenja potrošače trebale informirati o svim rizicima koje potrošači sklapanjem predloženog ugovora prihvaćaju ili te iste informacije uklopiti u sadržaj ugovora, kako bi potrošači mogli razumjeti što im donosi sporna zaštitna klauzula i oi tome donijeti informiranu odluku. Presudama suda Europske unije u predmetima C-51/17 od 20. rujna 2018. godine i C-186/16 od

20. rujna 2017. navedeno je kako članak 4. st. 2. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovora odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena ne može biti ograničen samo na njezinu formalnu i gramatičku razumljivost. Dakle, banke su i vezano uz valutnu klauzulu u CHF počinile povredu odredbi članka 96. st. 1. ZZP/07, a što čini tako ugovorenu valutnu klauzulu ništetnom temeljem odredbe čl. 102. ZZP/07. Tužitelj navodi kako prema odredbi čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku i odredbi čl. 118. ZZP odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Vezano uz eventualnu zastaru potraživanja tužitelj navodi kako je presudom i rješenjem Vrhovnog suda RH od 20. ožujka 2018. broj Rev 2245/17-2 utvrđeno da zastara počinje teći od pravomoćnosti presude Visokog trgovačkog suda odnosno za povrat stečenog vez osnove po pitanju ništetne valutne klauzule od 14. lipnja 2018. te nastupa nakon pet godina iz čega je jasno kako predmetno potraživanje nije u zastari. Tužitelj predlaže da naslovni sud odluči o ništetnosti odredbi vezanih uz valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu predmetnog Ugovora o kreditu kao o prethodnom pitanju. Tužitelj traži povrat cjelokupnog iznosa stečenog vez osnove od strane tuženika, a temeljem odredbe čl. 1111. ZOO-a. Osim stečenog bez osnove od strane tuženika, tužitelj traži i plaćanje zateznih kamata od dana stjecanja svakog iznosa stečenog bez osnove posebno temeljem odredbe čl. 1115. ZOO-a, a sve obzirom na to da je tuženik nepošten stjecatelj. Zbog svega navedenog, podnosi tužbu, predlaže da sud istu prihvati, a tuženika obveže na snošenje troškova tužitelju, sve u roku 15 dana.

2. Po provedenom financijskom vještačenju, tužitelj je podneskom od 26. ožujka 2025. (str. 171-173) smanjio tužbeni zahtjev, odnosno povukao tužbeni zahtjev za iznos od 16,93 eura, te je konačno postavio tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 3.302,12 eura sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Tuženik se takvom povlačenju tužbe nije protivio, pa je u skladu s čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14. i 70/19, dalje: ZPP), odlučeno kao u izreci.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio tužbu i tužbeni zahtjev. Tužitelj je u cijelosti svoju tužbu pogrešno koncipirao na načina da je predmetni ugovor i dalje na snazi, iako je isti u cijelosti prestao isplatom kredita. Iz odredbi čl. 183.a i 502. c. ZPP-a kako temelju po kojem bi navedena presuda obvezivala sudove povodom zahtjeva potrošača, proizlazi da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz presude donesene u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u posebnim parnicama za naknadu štete. U članku 6. ne navodi se da se kredit otplaćuje u kunama, niti je anuitet izražen u kunama. Ako je temeljem čl. 22. valutna klauzula dopuštena, onda je takva zakonska odredba jedini smjer u kojem sud u okviru svoje zakonske uloge smije tu odredbu primjenjivati. Jasno je da za opstojnost i primjenu valutnu klauzule postoji zakonska osnova budući da se radi o zakonom izričito dopuštenoj klauzuli. Nadalje, obzirom na regulatorne propise HNB gotovo se radi o uvjetovanosti kada je riječ o poslovanju banaka budući da su rezerve u stranoj valuti propisani obavezni način zaštite od rizika u realnim uvjetima gdje štediše najveći dio štednje drže u stranoj valuti. U ovome pravcu ustanovljena je i praksa Vrhovnog suda RH u presudi VSRH Rev 895/2003 od 9. veljače 2005. Tužitelj svakako pogrešno tumači citiranu

presudu VTS-a RH-a obzirom da isti očito zaključuje da je temeljem te presude ustanovljena fiksna kamatna stopa što iz iste ni na koji način ne proizlazi. Ugovorna odredba kojom se banka ovlašćuje da mijenja kamatnu stopu nije sama po sebi nepoštena, niti je neodrediva tim više što je gornja stopa ugovorne kamate bila određena najvišom visinom stope zakonske zatezne kamate prema prisilnim propisima o najvišoj dopuštenoj ugovornoj kamatnoj stopi. Štoviše, tužitelj se svjesno odlučio za predmetni ugovor sa svim njegovim uvjetima i odredbama budući da je sam ocijenio kako mu, sukladno njegovim potrebama i mogućnostima, upravo najviše odgovara. Ako tužitelj smatra da ga je tuženik trebao "prisiliti" na pregovaranje o pojedinim odredbama ugovora, nakon što je tužitelj sam donio odluku o zaključivanju upravo predmetnog ugovora, svojevrijedno potpisao, očito je da vrlo jednostrano i neživotno promatra predmetnu situaciju ne uzimajući u obzir sve moguće aspekte toga pitanja. Naime, u takvom bi slučaju upravo i jedino banka u tom poslovnom odnosu bila prisiljena preuzeti cjelokupnu odgovornost kako za svoje postupanje tako i za postupanje i odluke poslovno sposobnog sukontrahenta. Takvo što zacijelo se ne bi moglo podvesti pod "Fer" poslovan odnos jer ne smije se zanemariti činjenica da je svaki poslovni odnos najmanje dvostran te se mora voditi računa o svim ugovornim stranama takvog odnosa. Banka međutim, ne može preuzeti odgovornost za potrošača već mu jedino može ponuditi onu uslugu za koju će on sam procijeniti da li odgovara njegovim potrebama i mogućnostima, što je tužitelj nesporno i učinio. Nadalje, iluzorno je očekivati da banka pregovara o pojedinačnim odredbama ugovora o kreditu sa svakim potrošačem. To, obzirom na specifičnost usluge jednostavno nije moguće, kako zbog posebne regulative u poslovanju banaka, tako i zbog činjenice da bi postupak odobravanja kredita trajao mjesecima, a bančina bi usluga time u tolikoj mjeri poskupjela da bi većini potrošača bila nedostupna. Uzevši u obzir sve navedeno u odgovoru na tužbu, tuženik zaključuje kako tužitelj svoju tužbu temelji na pogrešnom tumačenju presude VTS PŽ-7129/13, te nadalje očito pogrešno tumači da je svaka ugovorna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi bez pravnog učinka, te da je svaka takva ugovorna odredba nepoštena. Naime, osim što navedeno nije točno, isto ne proizlazi iz sporne presude a niti proizlazi iz odredbi ZPP, te Direktive EU 93/13 prema kojoj klauzula o jednostranom mijenjanju kamatne stope nije iznimno nepoštena upravo glede osoba koje pružaju financijske usluge – dakle banaka – pridržavaju li one sebi pravo da u opravdanim slučajevima mijenjanju bilo aktivnu bilo pasivnu kamatnu stopu ili visinu drugih troškova, a da prethodno ne raskinu konkretan ugovor, ako je osoba koja pruža spomenute usluge obvezna o tome bez odgađanja obavijestiti drugu ugovornu stranu. Tuženik ističe da se u odredbi čl. 83 ZPP jasno propisuje da će se prilikom ocjene poštenosti pojedine odredbe uzeti u obzir narav usluge i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, a što je upravo primjena navedene Direktive 93/13 po kojoj je isključena nepoštenost upravo obzirom na narav usluge – za banke koje mijenjaju kamatnu stopu. Ističe prigovor zastare. Predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja, uz naknadu troškova postupka tuženiku. Podneskom od 22.2.2020. (stranica 111-113 spisa) tuženik se usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva, te osporava osnovu i visinu utuženog potraživanja. Valutna klauzula, osim što je izričito dopuštena i predviđena odredbama Zakona o obveznim odnosima nije ničija špekulacija već se radi o politici monetarne vlasti, te uvjetovanosti valutnom strukturom štednih depozita velike većine hrvatskih štediša. Ako je temeljem čl. 22. valutna klauzula dopuštena, onda je takva zakonska odredba jedini smjer u kojem sud u okviru svoje zakonske uloge smije tu odredbu primjenjivati. Za opstojnost i primjenu valutne klauzule postoji

zakonska osnova budući da se radi o zakonom izričito dopuštenoj klauzuli. S obzirom na regulatorne propise HNB-a gotovo se radi o uvjetovanosti kada je riječ o poslovanju banaka budući da su rezerve u stranoj valuti propisani obavezni način zaštite od rizika u realnim uvjetima gdje hrvatski štediše-potrošači najveći dio štednje drže u stranoj valuti. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev, te obvezati tužitelja na snaslanje parničnog troška tuženiku.

4. Sud je raspravnim rješenjem od 6. srpnja 2021. temeljem čl. 190. st. 3. ZPP-a dopustio preinaku tužbenog zahtjeva sadržanu u podnesku tužitelja od 10. siječnja 2020. (stranica 102 do 109 spisa) iz razloga svrsishodnosti i konačnog rješenja odnosa među strankama, a iz istog razloga raspravnim rješenjem od 16. rujna 2026. dopuštena je preinaka od 26.3.2025. (str. 185 spisa).

5. U dokaznom postupku pročitani su ugovor o kreditu na str. 13 do 18, otplatna tablica na str. 15-16, obavijesti banke na str. 19-20, opći uvjeti poslovanja na str. 89 do 93, informacije o načinu promjene kamatnih stopa na str. 94 do 97, plan otplate na str. 127 do 129, pregled uplata po kreditu na str. 130 do 142, nalaz i mišljenje vještaka Bojane Galinac na str. 159 do 163, te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke u postupku (str. 185-187).

6. Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

7. Iz provedenog postupka proizlazi da je tužitelj u svojstvu korisnika kredita i protivnika osiguranja zaključio s tuženikom ugovor o kreditu broj 9012272507 8. veljače 2007. za iznos od 18.062,00 CHF za kupnju vozila. Odredbom čl. 4. navedenog Ugovora ugovoreno je da se na kredit u otplati korisnik kredita obvezuje platiti tuženiku kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva, sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila i koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 5,10% godišnje, te da se kamata obračunava u CHF, da je sadržana u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima. tijekom 2006. za iznos od 13.982,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti s promjenjivom kamatnom stopom prema jednostranoj odluci banke.

8. Stranke nisu sklopile dodatak predmetnom ugovoru o kreditu, odnosno nije provedena konverzija. Nije sporno da je tužitelj u cijelosti otplatio kredit.

9. Tuženik u tijeku postupka nije osporio tužitelju status potrošača.

10. Sporni su osnova i visina tužbenog zahtjeva te da li je nastupila zastara potraživanja tužitelja.

11. Tužitelj saslušan kao stranka u postupku iskazao je da je ugovorio kredit radi kupnje osobnog automobila za potrebe svoje obitelji, a kredit je otplatio u cijelosti. Ugovor o kreditu je pripremila banka. Primaio je plaću u PBZ banci, pa mu je bilo logično da tamo ugovori kredit, a jedino je od tuženika zatražio ponudu. Rečeno mu je da je kredit u CHF najpovoljniji i kako mu je bila bitna visina anuiteta, pristao je na ponuđene uvjete. Ugovor mu je pročitao, nisu ga upozorili na nikakve rizike. Po zanimanju je tokar, te nije bio vlasnik obrta ili trgovačkog društva u vrijeme sklapanja ugovora. Ugovor je pripremila banka, pa nikako nije mogao utjecati na tekst ugovora.

Nisu mu objašnjeni parametri o kojima ovisi promjena kamatne stope. Prezentirano mu je u banci da obično nema većih promjena, eventualno manjih odstupanja. Nisu mu objašnjeni rizici niti zna što je valutna klauzula.

11. 1. Sud je iskaz tužitelja ocijenio uvjerljivim, životnim i prihvatio ga je kao istinitog. Na temelju toga sud je zaključio da je kredit sklopljen za privatne potrebe tužitelja i njegove obitelji, pa je riječ o potrošačkom ugovoru.

11. 2. Tužitelj je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao slabija stranka, i to u svojstvu fizičke osobe u svrhu kupnje vozila za potrebe svoje obitelji, te ima svojstvo potrošača. Teret dokaza da li je kredit utrošen upravo u ugovorenu namjenu bio je na tuženiku, koji nije učinio vjerojatnim da bi tužitelj predmetni ugovor iskoristio u druge svrhe.

12. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P 1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž 7129/13-4 od 13. lipnja 2014. i posl. br. Pž 6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. pravomoćno je presuđeno da je tuženik u razdoblju od 1. rujna 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštene ugovorne odredbe kojima su ugovorene valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik, kao trgovac, nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, kao i da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštene ugovorne odredbe kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim njegovim internim aktima, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnik kreditnih usluga, kao potrošač, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača. Stoga se radi o ništetim ugovornim odredbama.

13. Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci posl. br. broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. potvrdio je utvrđenja iz odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske da je tuženik u ugovorima o potrošačkom kreditiranju koristio nepoštene i ništete odredbe i to u razdoblju od 1. rujna 2004. do 31. prosinca 2008. o valutnoj klauzuli, a u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. o promjenjivoj kamatnoj stopi.

14. Navedene presude donijete su povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnijete na temelju čl. 502.a - 502.h Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08,

57/11, 25/13) i čl. 131. - 141.b Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07, 125/07, 79/09, 89/09) te su subjektivne granice njezine pravomoćnosti proširene na sve fizičke i pravne osobe čije interese štiti udruga za zaštitu potrošača koja je podnijela tužbu. U skladu s tim se tužitelj u ovoj parnici može pozivati na spomenuta utvrđenja iz tih presuda prema kojima su povrijeđeni njegovi interesi time što je na osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o jednostranoj promjenjivosti početno ugovorene kamatne stope i valutne klauzule koja je visinu obveze vezala uz tečaj kune za švicarski franak, vršila isplate većih anuiteta u odnosu na anuitete iz otplatnog plana sastavljenog u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

15. Predmetni ugovor o kreditu sklopljen 2007. predstavlja potrošački ugovor te je sklopljen u razdoblju na koje se odnose utvrđenja iz kolektivnog spora. Stoga se i na taj ugovor odnose presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P 1401/12 od 4. srpnja 2013. te presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ 7129/13-4 od 13. lipnja 2014. i posl. br. PŽ 6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.

15. 1. Prema tome ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli koja je visinu obveze vezala uz švicarski franak su nepoštene budući da se o njima nije pojedinačno pregovaralo te su protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa su zbog toga na osnovi čl. 81. u vezi čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) ništetne.

15. 2. Ništetnost odredbi o promjenjivosti kamatne stope i valutnoj klauzuli ne znači i ništetnost cijelog ugovora o kreditu jer ugovor može opstati i bez tih odredbi pri čemu se visina stope kamate određuje prema početno ugovorenoj kamatnoj stopi, a visina tečaja švicarskog franka prema tečaju na dan isplate ugovora o kreditu.

16. Na temelju nalaza i mišljenja vještaka Barbare Galinac, Galprom d.o.o. (str. 159-162), koje je prihvaćeno kao objektivno i stručno, utvrđeno je da je ugovorom o kreditu broj 9012272507 zaključenim 8.2.2007. između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao banke ugovoreno kako slijedi: da je korisniku kredita odobren kredit za kupnju vozila u kunskoj protuvrijednosti od 18.062,00 CHF obračunato po srednjem tečaju Banke važećeg na dan puštanja kredita u tečaj, ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja u skladu sa važećom odlukom Banke na dan zaključenja ugovora iznosi 5,10 % godišnje, te da će se otplata kredita vršiti u 84 jednaka mjesečna anuiteta koji prema planu otplate iznose 256,14 CHF od kojih prvi dospijeva 31.03.2007. a posljednji 28.02.2014.g. plativo u kunskoj protuvrijednosti primjenom srednjeg tečaja Banke na dan odobrenja računa. Kredit je pušten u tečaj dana 08.02.2007.g. po srednjem tečaju Banke izraženom u paritetu 1 CHF = 4,581463 HRK primjenom kojeg ugovoreni mjesečni anuitet od 256,14 CHF iznosi protuvrijednost od 1.173,50 HRK. Tuženik je u vrijeme otplate kredita svojim odlukama mijenjao visinu kamatne stope i to: 1.8.2007. promijenjena je kamatna stopa i iznosila je 6,10% i anuitet 264,25 CHF, a od 1.2.2008. promijenjena kamatna stopa iznosila je 7,45% i anuitet od 274,65 CHF. Pretplata po ugovoru o kreditu broj 9012272507 uslijed promjene kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu i promjenu tečaja CHF u odnosu na početni tečaj važeći na dan isplate kredita iznosi 3.475,78 eura.

16. 1. Tuženik je u cijelosti osporio nalaz i mišljenje vještaka zato što tvrdi da je baziran na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovorena fiksna kamatna stopa i fiksni tečaj, što niti je bila ugovorna volja stranaka, niti to proizlazi iz samog sadržaja predmetnog ugovora o kreditu. Tuženik navodi da je zadatak vještaka, a sukladno prijedlogu tužitelja odnosno rješenju suda, bilo utvrditi razliku preplaćenih kamata u slučaju da se kamatna stopa nije mijenjala, kao i preplatu kredita zbog promjena u tečaju uzevši u obzir početni tečaj. Predmetni nalaz i mišljenje vještaka je neosnovan, promašen i nepotreban u smislu činjeničnih tvrdnji tuženika kako namjera ugovornih stranaka odnosno tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao davatelja kredita nije bila ugovaranje fiksne kamatne stope što se implicira provođenjem predmetnog vještačenja. Davanjem takvog zadatka vještaku naslovljeni sud je de facto unaprijed zauzeo pravno shvaćanje koje uzima za činjenično dokazane isključivo tvrdnje tužitelja kako su ništetne sve promjene kamatne stope tuženika u utuženom razdoblju te kako se ima primijeniti početno ugovorena kamatna stopa na cijelo vrijeme trajanja kredita. U tom smislu tuženik u cijelosti pobija nalaz i mišljenje vještaka kao dokazno sredstvo na temelju kojeg naslovljeni sud može utvrditi kao dokazane činjenice na koje se tužitelj u tužbi poziva, a pogotovo ne kao dokaz na temelju kojeg bi mogao usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja. Tuženik osporava nalaz i mišljenje vještaka s obzirom da isti ne odgovara utvrđenjima na kojima sud može utemeljiti svoju odluku u ovom predmetu, kao niti utvrđenjima iz relevantne presude Visokog trgovačkog suda te Vrhovnog suda, na koje se tužitelj u tužbi i poziva, niti odgovara na pitanje koja je kamatna stopa dopuštena sukladno odredbama relevantnim odredbama Zakona o obveznim odnosima.

16. 2. Prigovore tuženika na dostavljeni nalaz i mišljenje sud je ocijenio u cijelosti neosnovanima. Nalaz i mišljenje vještakinje financijsko-knjigovodstvene struke Bojane Galinac izrađen je stručno, objektivno i prema pravilima struke, a prigovor tuženika da je vještak prilikom izračuna koristio fiksni tečaj za cjelokupno razdoblje otplate kredita, a da ugovorne strane nisu ugovorile fiksni tečaj, te da volja stranaka nije bila ugovaranje fiksne kamatne stope što se implicira provođenjem predmetnog vještačenja, svodi se na prigovore pravne ocjene spora o kojima vještak ne odlučuje. Naime, vještak je nalaz i mišljenja dao u skladu i u okviru zadatka koji mu je postavio sud i prema pravnoj ocjeni koju je dao ovaj sud. Na matematički izračun, tuženik nije imao primjedbi.

16. 3. Tužitelj je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka, te je postavio tužbeni zahtjev sukladno dostavljenom nalazu, na način da je potraživanje umanjio za tzv. „negativnu razliku“.

17. Zbog ništetnosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u švicarskom franku tuženik je u skladu s čl. 104. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 53/91., 73/91., 111/93., 91/96., 112/99. i 88/01, dalje: ZOO/91) o pravnim posljedicama ništetnosti dužan vratiti tužitelju iznose koje je primio zbog jednostranog povećanja kamatne stope i povećanja tečaja švicarskog franka.

18. Kako su ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ništetne, tuženik je dužan vratiti tužitelju utužene iznose koji predstavljaju razliku između plaćenih anuiteta i anuiteta koje bi bio obvezan

platiti u slučaju da nije došlo do njihovog povećanja zbog toga što je banka povećala početno ugovorenu kamatnu stopu i što je dolazilo do rasta tečaja švicarskog franka i to prema početno ugovorenoj kamatnoj stopi od 5,10 % i srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za švicarski franak na dan isplate ugovora o kreditu koji je iznosio je 8.2.2007. iznosio 1CHF= 4.581463 HRK, primjenom kojeg bi ugovoreni mjesečni anuitet od 256,14CHF iznosio 1.173,50 kuna.

19. Tuženik je u skladu s čl. 104. ZOO/91 dužan tužitelju naknaditi i zatezne kamate koje teku na iznose preplaćenih mjesečnih iznosa od izvršenja uplate svakog pojedinog anuiteta, pa do isplate.

20. Prigovor zastare istaknut po tuženiku nije osnovan. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 104. stavak 1. ZOO/91, kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Takav stav je izražen je u pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. Kako je kolektivni spor u kojem je utvrđena ništetnost ugovorenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli pravomoćno okončan u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu donošenjem odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ 7129/13-4 13. lipnja 2014., a u odnosu na valutnu klauzulu odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ 6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., to do dana podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari 26.3.2018.. nije protekao opći zastarni rok od pet godina. Stoga nije nastupila zastara prava potraživanja tužitelja po osnovi preplaćenih iznosa na temelju ništetnih ugovorenih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi.

21. Slijedom navedenog naloženo je tuženiku da tužitelju isplati 3.302,12 eura kuna sa zateznim kamatama koje teku kako je navedeno u t. I. izreke.

22. Obje stranke podnijele su zahtjeve za naknadu troškova postupka.

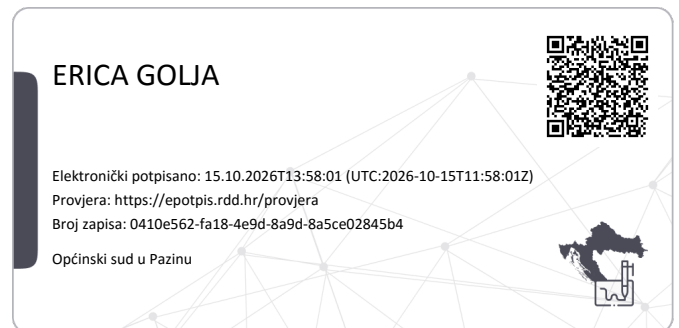
22. 1. Budući da je tužitelj u pretežitom dijelu uspio u sporu sa zahtjevom za isplatu, u odnosu na koji zahtjev su i izvođeni dokazi u postupku, dok u odnosu na povučeni dio tužbe nisu nastali posebni troškovi, valjalo je tuženika obvezati da mu na temelju čl. 154. st. 5. ZPPa naknadi troškove postupka u cijelosti.

22. 2. U skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, nadalje OT) i čl. 155. ZPP-a tužitelju su priznati su troškovi zastupanja kod sastava tužbe od u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. t. 1. OT), za sastav podnesaka 10.1.2020., 26.3.2025. i 15.4.2025. iznos od po 200,00 eura za svaki podnesak (Tbr. 8. t. 1. OT), za zastupanja na ročištima 6.7.2021. i 16.9.2026. 200,00 eura za svako ročište (Tbr. 9. t. 1. OT), dakle 1.200,00 eura uvećano za PDV (Tbr. 42. OT) odnosno 1.500,00 eura. Tužitelju pripada i trošak uplaćenog predujma od 530,89 eura, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 40,00 eura i na presudu u iznosu od 39,74 eura. Ukupno je tužitelju priznato 2.110,63 eura na ime troškova postupka.

22. 3. Slijedom navedenog naloženo je tuženiku da tužitelju naknadi troškove postupka u iznosu od 2.110,63 eura sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od dana donošenja presude pa do isplate o stopi iz čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima uvećanoj za tri postotna poena, dok je zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka odbijen u cijelosti kao neosnovan.

U Labinu, 15. listopada 2026.

Sutkinja
Erica Golja

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove odluke dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi u tri pisana primjerka putem ovog suda u roku 15 dana od dostave odluke.

DNA:

1. Tužitelj putem punomoćnika
2. Tuženiku putem punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-b494a**

Kontrolni broj: **01637-ac373-4059d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.